

 HARLEQUIN[®]

H JALOOLINE ROMAAN

*Kogemata kombel
krabvinnaks*

Annie Burrows

Originaali tiitel:
Annie Burrows
His Accidental Countess
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Kaarin Pärn
Korrektoori lugenud Elle Raiend

Copyright © 2021 by Annie Burrows
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01406122
ISBN 978-9949-82-860-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Papsile (ehkki sa eelistaksid krimkat). Suure
armastuse ja tänulikkusega kõige eest, mida sa
oled minu heaks teinud.*

Esimene peatükk

Dorothy Phillips lõi pea kuklasse ja haaras Sinise Kuldi võõrastemaja söögitoa ukselingist. Kui ta kavatses guvernandiks hakata, siis oli tarvis üksinda reisimisega harjuda. Ja kes tahes siin hommikust postitõlda oodates ka ei ööbinud, nendega pidi ta lihtsalt hakkama saama.

Kui nad vähegi ebameeldivaks osutusid, siis võis ta neid kostitada mõrtsukaliku pilguga, mis oli lihvitud täiuseni noore Gerry Bensoni peal, kes oli kõige ulakam õpilane külakoolis, kus ta alles mõne nädala eest õpetas. Täna oli see pilk igatahes avaldanud soovitud mõju noorele uljaspeale, kes üritas keelitada kutsarit ohje vahepeal enda kätte usaldama.

Ta kinnitas endale, et kui ta suudab toime tulla Gerry Bensoni sugustega ja ka kuraasikate härrasmeestega, kellel rohkem raha kui oidu, siis tuleb ta kahtlemata toime ükskõik kellega, kes võiks söögitoas ees oodata.

Ja nõnda – kaunistes otsusekindla, et mitte öelda range ilmega – avaski ta ukse ja astus sisse.

Avatud akna all pingil lähestikku istunud paarike kargas püsti. Tütarlaps kiljatas, läks näost surnukahvatuks ja minestas.

Noormees oli kas äärmiselt kiirete refleksidega või harjunud oma kaaslanna nõrkemisega iga pisimagi heidutuse peale, sest ta püüdis piiga osavalt kinni, enne kui too oleks jõudnud põrandale variseda.

Dorothy polnud ammu uudiseks, et ta jätab inimestele rabava mulje, ent kunagi varem polnud tema pelk nägemine võhivõõrastelt kogunisti meelemärkust röövunud. Ta tundis põgusat, kuid peaaegu kõikevaldavat soovi õblukese kalbe tüdruku kohutamise eest vabandust paluda, enne kui kaine mõistus temast võitu sai. Ta polnud ju teinud muud, kui üksnes sisenenud ruumi, kus võõrastemajapidaja pidi oma sõnul talle ja teistele siinviibijatele peagi õhtusööki serveerima. Egas ta noa või püstoliga vehkinud või mingil muul moel ähvardavalt käitunud.

Nooruk, kes oli silmitsenud oma käte vahel lebatvat kaunist olevust, tõstis nüüd pea ja seejuures langes üks siidine pruun lakk kunstipäraselt üle lauba talle silmile. Nendes silmades peegelduv tunne oli Dorothyle liigagi tuttav. Niimoodi nägi välja mees, kellel polnud aimugi, mida ette võtta, ja kes ootas, et tema mingi lahenduse välja pakuks.

Dorothy enesetunne paranes paugupealt. Ta ehk oli tahtmatult tüdruku minestushoo esile kutsunud, kuid nüüd sai ta teha seda, mida kõige paremini oskas. Ta sai olukorra juhtimise enda kätte haarata.

„Pange ta lamama,“ käskis ta tarmukalt lähemale tõtates.

Noormees tegi, nagu kästud, asetades oma kauni koorma õrnalt põrandale. Dorothy põlvitas tüdruku kõrvale ja sõl-

mis tema kübara paelad lahti. Seejärel, kui tüdruk endast ikka veel mingit elumärki ei andnud, hakkas Dorothy talle kübaraga tuult lehvitama.

„Ma arvan, et ka tema jakk tuleb ära võtta,“ märkis Dorothy, kelle enda enesetunne oli pärast jaheda veega lobistamist ja tolmuse reisikleidi seljast saamist märgatavalt paranenud. „Teadvusetuse korral on alati kasulik riietust vähendada,“ selgitas ta, pannes endamisi imeks, miks tüdruk nõnda palava ilmaga üldse säherdusi ebasobivaid rõivaid kannab.

Nooruk punastas ja nihkus eemale. „T-te ei tohiks seda teha, see tähendab... ei, nii avalikus kohas küll mitte! Keegi võib iga hetk sisse astuda ja ma vandusin, et kaitsen teda...“

Dorothy mõistis tema seisukohta. Kui ta ise oleks olnud minestamisaldis naisterahvas, siis ei oleks temagi tahtnud, et teda nähtaks niisuguses haavatavas seisundis ja vaid napilt riides.

„Mul on ülakorrusel tuba,“ ütles ta tüdruku kätt võttes ja seda hõõrudes. „Kas te jaksate ta sinna kanda?“ Oma toa eraldatuses saaks ta piiga olemise hulga mugavamaks teha ja ühtlasi tema väärrikuse säilitada.

Noormees ajas selja sirgu ja rinna puhevile. „Loomulikult jaksan. Te ainult näidake, kus see tuba on.“

Selleks ajaks, kui ta jõudis Dorothy kannul trepist üles vantsides katusekambrisse, mis viimasele ainsana taskukohane oli olnud, hakkas tütarlaps end juba liigutama. Ja kui nooruk paigutas ta Dorothy kitsale voodile, siis lõi ta silmad lahti.

„Gregory! Mis...?“ Tema pilk vilas metsikult ringi. „Kuhu sa oled mu toonud?“

„See daam,“ lausus noormees, kelle nimi niisiis oligi Gregory, sest ta ei vaevunud sellele vastu vaidlema, „andis oma toa väga lahkelt sinu käsutusse, sest sa minestasid.“

„Preili Phillips,“ sõnas Dorothy ennast tutvustades, sest varem polnud selleks juhust avanenud.

„Minestasin? Kui... alandav!“ kuulutas tüdruk vastikusega. „Mul pole kombeks minestada. Ainult araverelised naisterahvad minestavad.“

Neid sõnu kuuldes hakkas tüdruk Dorothyle endisest rohkem meeldima, sest ta ise oleks end sarnases olukorras täpipealt niisamuti väljendanud.

„Kuid igaüht,“ märkis Dorothy, „võib tabada kurnatus liigse palavuse tõttu ja pärast väsitavat päeva, eriti veel siis, kui pole piisavalt söödud ega joodud. Mis on samuti täiesti arusaadav, sest tõllas loksumine paneb paljudel, isegi väga tugevatel ja tervetel südame läikima.“

„See on tõsi, Pansy, kullake,“ poetas Gregory. „Sa pole päev otsa peaaegu ivagi hamba alla pannud.“

„No see probleem on hõlpsasti lahendatav,“ teatas Dorothy. „Noormees, teie saate aidata sellega, et lähete alla ja tellite alustuseks teed ning taldrikutäie võileibu, sellal kui mina teen... Pansy on teie nimi, eks?“ Tüdruk noogutas. „Mina teen Pansy olemise palju mugavamaks.“

„Oi, aga...“ kogeles Pansy ja üritas end istuli ajada.

„Ei,“ sõnas Dorothy nõudlikult. „Teie enesetunne paraneb tunduvalt, kui olete pikutanud ja midagi söönud. Ja siin ülal on jahedam kui allkorruse umbses söögitoas. Saabudes tegin ma esimese asjana akna lahti ja ukse samuti, et tuul toast läbi tõmbaks.“

„Jah, see kerge tuuleke on tõesti mõnus,“ möönis Pansy. „Aga...“

„Südameke, sul on kindlasti parem pigem siin üleval,“ märkis Gregory rõhutatult, „eemal kõrvalistest pilkudest, kui all söögisaalis.“

Pansy heitis otsekohe uuesti patjadele, õnnistades Gregoryt andunud pilguga. Nooruk omakorda silmitses teda niisuguse jumaldamisega, et mõne üürikese hetke vältel näis kogu tuba tunnetest tukslevat ja Dorothy tundis end kauni-kesti ebamugavalt.

„Ma... ma ei arvanud, et täna on nii hirmus palav,“ lausus Pansy arglikult, kui Gregory oli lahkunud ja Dorothy asus teda pealmistest rõivakihtidest vabastama. „Ja et nii palju asju saab untsu minna. Me kavatsesime enne öömajale jäämist palju kaugemale jõuda, aga kõigepealt oli ühel hobusel midagi viga, siis ei suudetud tema asemele kuidagi teist leida ja tagatipuks läksid rakmed katki... või oli see mingi muu tõllaosa,“ lisas ta ebamääraselt. „Seejärel tekkis mul kohutav peavalu ja Gregory keeldus ainsatki miili edasi sõitmast, ehkki me pole veel täiesti väljaspool...“ Ta vakatas süüdlaslikul ilmel, kinnitades Dorothy kahtlusi, mis olid tekkinud peaaegu kohe pärast paarikese esmakordset nägemist. Kui nood kaks pole põgenemas, siis sööb ta oma kübara ära.

Dorothy neelas alla kõneka vihje, mida hing kangesti ihkas kuuldavale tuua, sest ilmselgelt kannatas tüdruk juba niigi. „Teie pea valutab? Mul on reisikirstus midagi selle häda vastu,“ lausus ta, tehes kitsukeses toas paar sammu voodi juurest akna alla, kus seisis tema kirst, koukis käekotist võtme ja sobitas selle lukuauku.

„Ma olen nimelt teel ühte perre guvernandiks,“ selgitas ta kirstukaant kergitades. „Minu kogemuste kohaselt jäävad lapsed alatihti tõbiseks või kriimustavad end. Seepärast varustasin end kõikvõimalike ravimitega, mis vaid näppu puutusid.“ Ta ei teadnud sedagi, kui hõlbus on uues kohas arsti kutsumine, kui ta ise juhtuks haigestuma. Kas tööandjad peaksid pelgalt guvernandi pärast tohtrikulude kandmist mõttekaks? Küllap mitte.

Tüdruk lubas taltsalt Dorothyl oma käsi ja nägu jahe-
dasse vette kastetud rätikuga tupsutada, jõi ürditeed, mida Dorothy toatüdruku toodud tulise veega valmistas, ning pistis siis kõik võileivad nahka.

„Püüdke pisut tukastada,“ soovitas Dorothy tühja taldrikut ja teetassi tagasi kandikule asetades. „Ma lähen allkorrusele ja jätan teid siia rahulikult puhkama.“ Pealegi kavatses ta süüa õhtueinet, mida pidi kindlasti varsti serveeritama. Tema kõht igatahes arvas, et aeg on ammu sealmaal.

„Oh, aga Gregory...“

„Usutavasti valdab teda suur kergendus kuuldes, et tunnete ennast pärast sööki-jooki ja jahutust juba palju paremini,“ kostis Dorothy kindlameelselt.

„See on tõsi,“ ütles Pansy patjadele vajudes.

Dorothy naeratas tüdrukule ja sättis end minekule. Kuid trepist alla minnes hääbus naeratus tema näol. Kui need kaks olid tõepoolest põgemistee jalge alla võtnud, siis kavatses ta Gregoryle sel teemal üht-teist teatavaks teha. Missugune lurjus tiriks Pansy-taolise hapra närvilise olevuse sellisele teekonnale, kui ta pidi ometi teadma, et see on tüdrukule liiast? Ja kui tüdruku vanemad olid nende liidu keelanud, siis pidi neil selleks ka väga kaalukas põhjus olema. Ehk oli

tüdruk väga rikas? Tema rõivad olid küll äärmiselt moodsad ja kvaliteetsed, kuigi praeguse sooja ilma jaoks kohatud. Jajah, küllap nii see oligi. Gregory oli ilmselt õnnekütt. Välimus oli tal tõesti vastav ja samuti mesised maneerid, millega kullakaevaja üritaks õnge võtta rikast pärijannat, kui Pansy seda tõepoolest oli.

Selleks hetkeks, kui Dorothy jõudis söögituppa, kus Gregory küüsi närides edasi-tagasi tammus, oli ta ennast nii vihale ajanud, et vastas noormehe ärevale pärimisele Pansy tervise kohta äärmiselt selgesõnaliselt, mida ta noormehe käitumisest õigupoolest arvab.

Gregory kuulas tema jutu norguspäi ära, seejärel rehitses sõrmedega läbi juuste ja nõustus relvituks tegeva siirusega, et ta oli tõesti äärmiselt näruselt käitunud.

„Aga ma olen temasse nii hullupööra armunud, et ei suuda temast ilma jääda,“ väitis ta. „Kui ta nuttes minu juurde tuli ja palus end päästa, sest isa sundis teda abielluma mingisuguse enda välja valitud mehega, siis mida muud ma oskasin teha, kui lubada ise temaga naituda? Ehkki see tähendas ka selliste abinõude tarvituselevõtmist, mida ma iga teise selli puhul oleksin täiesti häbiväärseks pidanud.“